

Og hvordan sikrer man, at klimaet på institutionerne ikke bliver forrået og hårdere ved, at der nu færdes flere hårdtbelastede unge? Hvor mange unge kan en institution håndtere? Er der brug for nye pædagogiske og psykologiske metoder? Er der tilstrækkeligt med uddannede og erfarne pædagoger, der kan håndtere disse unge? Der er en lang række spørgsmål, og dem skal vi have behandlet grundigt under udvalgsarbejdet.

Drejer det sig om børn under den kriminelle lavalder, er lovgivningen faktisk god nok. Her handler det bare om også at udnytte den og gribe ind meget tidligere. Men ud fra en erkendelse af, at kommunerne ikke har magtet den opgave, har ekspertgruppen foreslået, at der indsættes en frist på 7 dage, efter at en kriminel handling er begået, hvorefter der skal udarbejdes en handlingsplan. Man kan kun håbe, at denne regel nu vil blive fulgt af de kommunale myndigheder, så børn ikke fremover skal afleveres af politiet adskillige gange efter at have begået gaderøveri, uden at der iværksættes de rigtige tiltag, der kan give dem en ordentlig barndom.

Dertil kommer, at amter og kommuner ikke har formået eller prioriteret at etablere tilstrækkeligt med tilbud rettet mod kriminelle unge. Det er altså et ret stort problem, og jeg ved, at der ikke er et flertal for at gennemføre det her i Folketingssalen, og det er ret træls. Der er med dette lovforslag en risiko for kassetænkning mellem stat, amt og kommune, og jeg håber inderligt, at jeg kan få i hvert fald et flertal i Retsudvalget til at forstå, at det altså er alvorligt.

Et andet punkt, hvor jeg nu har fået Venstres støtte, er, at skal initiativet med ungdomsaktioner blive en succes, er det helt afgørende at rette fokus mod, hvad der sker efter sanktionen. Forløbet på 2 år, og det er dyre 2 år, er meningsløst, hvis det ikke forhindres, at de unge kommer tilbage til et skadeligt miljø, hvor arbejdsløshed, kriminalitet og vold er en integreret del af hverdagslivet. Forløbet skal derfor afsluttes med en konkret handlingsplan, hvor bopæl, uddannelse, arbejde og kontakt med familien er indtænkt, og hvor de unge har en sikkerhed for, at der er en voksen, der vil føle ansvar for dem, og kan og vil følge dem ind i voksentilværelsen.

Vi har lavet reglerne i serviceloven om efterværn, og de regler skal kalkeres over i denne lovgivning. Men forudsætningen for, at det kan lykkes, er, at vi får nogle ordentlige udslusningsprincipper. Det står implicit i bemærkningerne, men man skal lede længe efter det, og det står

ikke på en sådan måde, at vi kan satse på, at det kommer til at hjælpe.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Anne Baastrup spørger, hvorfor § 49, stk. 2, ikke kan anvendes. Mig bekendt kræver anvendelsen af lige nøjagtig den bestemmelse, at den unge allerede er motiveret, og at den unge indvilliger.

Kan fru Anne Baastrup følge en argumentation om, at det nogle gange kan være nødvendigt at bruge behandlingen netop som motiverende for at omlægge sit liv? Som jeg sagde i mit ordførerindlæg, mener jeg faktisk, at erkendelsen af, at man skal omlægge sit liv, er en del af behandlingen, og det glæder mig også. Men fru Anne Baastrup kan måske erklære sig enig eller uenig med formanden for Socialpædagogernes Landsforening, Kirsten Nissen, som i Amtsrådsforeningens blad netop har sagt, at deres opgave som ansatte fagpersoner ude på institutionerne faktisk er at medvirke til at motivere den unge til omlægning af sin livsførelse.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Når jeg sagde, at jeg var enig med SF's ordfører i den sidste halvdel, sagde jeg samtidig, at jeg forventede, at SF var enig med mig i den første halvdel, nemlig sanktionen. Og når så SF's ordfører siger, at der er et tilsagn, kan jeg vel også betragte det sådan, at SF er enig i den første del af forslaget, nemlig den sanktion, der sker i den lukkede institution.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg tænkte nok, at hr. Karsten Nonbo ikke havde pengene med i dag, men sådan er der jo så meget.

Vi bliver nødt til at stille et spørgsmål til: Er det den rigtige måde at tvinge de unge i behandling? Vi bliver nødt til at stille spørgsmålet: Kan dommerne gøre det?

Jeg er fuldstændig klar over, at Socialpædagogernes Landsforbund har været positivt indstillet, og det betyder da også utrolig meget for SF's holdning, at de folk, der i øvrigt beskæftiger sig med de unge, kan se, at det måske er nødvendigt med noget ekstra. Men derfor mener jeg alligevel, vi skal bruge udvalgsbehandlingen til nøje at sikre, at det, der kommer til at ske, rent faktisk også er noget, der flytter de unge.